

Presidentti Thomas S. Monson

Kiitollisuuden jumalallinen lahja

Ilmaisemalla kiitollisuutta taivaalliselle Isällemme Hänen siunauksistaan ja läheisillemme kaikesta, mitä he tuovat elämäämme, me saamme kiitollisen sydämen.

Tämä on ollut erinomainen kokous. Kun minut nimitettiin kirkon presidentiksi, sanoin: ”Yhden tehtävän otan itselleni. Olen tabernaakkelikuoron neuvoja.” Olen hyvin ylpeä kuorostani!

Äitini sanoi kerran minusta: ”Tommy, olen hyvin ylpeä kaikesta, mitä olet tehnyt. Mutta yhden asian sanon sinulle. Sinun olisi pitänyt jatkaa pianon soittamista.”

Niinpä menin pianon luo ja soitin hänelle erään kappaleen: ”Näin sitä mennään, [näin sitä mennään] syntymäpäiville.”¹ Sitten annoin hänelle suukon otsalle, ja hän halasi minua.

Ajattelen häntä. Ajattelen isääni. Ajattelen kaikkia niitä johtavia auktoriteetteja, jotka ovat vaikuttaneet minuun, ja muita, mukaan lukien ne lesket, joiden luona kävin – heitä oli 85 – mukanani kana paistettavaksi, toisinaan vähän rahaa heidän taskuunsa.

Kävin erään lesken luona myöhään yhtenä iltana. Oli keskiyö, ja meinin hoitokotiin, ja vastaanottoapulainen sanoi: ”Varmasti hän on jo unessa, mutta hän vaati, että varmasti herättäisin hänet, sillä hän sanoi: ”Tiedän, että hän tulee.””

Otin tätä leskeä kädestä, hän lausui nimeni. Hän oli aivan hereillä. Hän painoi käteni huulilleen ja sanoi: ”Tiesin, että tulisit.” Kuinka olisin voinut olla tulematta?

Kaunis musiikki koskettaa minua sillä tavoin.

Rakkaat veljeni ja sisareni, olemme kuulleet innoitettuja totuuden, toivon ja rakkauden sanomia. Ajatuksemme ovat kääntyneet Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen puoleen – Hänen puoleensa, joka sovitti syntimme, joka näytti meille tavan elää ja rukoilla, ja joka näytti omilla teoillaan palvelemisen siunaukset.

Luukkaan evankeliumin luvussa 17 kerrotaan Hänestä:

”Matkallaan kohti Jerusalemiä Jeesus kulki Samarian ja Galilean rajaseudulla.

Kun hän oli tulossa erääseen kylään, häntä vastaan tuli kymmenen spitaalista miestä. Nämä pysähtyivät matkan päähän

ja huusivat: ’Jeesus, opettaja, armahda meitä!’

Nähdessään miehet Jeesus sanoi heille: ’Menkää näyttämään itsenne papeille.’ Mennessään he puhdistuivat.

Huomattuaan parantuneensa yksi heistä kääntyi takaisin. Hän ylisti Jumalaa suureen ääneen,

lankesi maahan Jeesuksen jalkojen juureen ja kiitti häntä. Tämä mies oli samarialainen.

Jeesus kysyi: ’Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän muuta ovat?’

Tämä muukalainenko on heistä ainoa, joka palasi ylistämään Jumalaa?’

Ja hän sanoi miehelle: ’Nouse ja mene. Uskosi on pelastanut sinut.’²

Jumalallisen asiaan puuttumisen ansiosta spitaaliset säästyivät julmalta, hitaalta kuolemalta ja saivat jatkajan elämälleen. Yhden spitaalisen osoittama kiitollisuus sai Mestarin siunauksen; niiden yhdeksän osoittama kiittämättömyys aiheutti Hänelle pettymyksen.

Veljeni ja sisareni, muistammeko me kiittää siunauksista, joita saamme? Vilpitön kiitoksen antaminen ei ainoastaan auta meitä huomaamaan siunauksiamme, vaan avaa myös taivaan ovet ja auttaa meitä tuntemaan Jumalan rakkauden.

Rakas ystäväni, presidentti Gordon B. Hinckley, on sanonut: ”Kun elää elämäänsä kiitollisena, ei elä ylimielisenä eikä omahyväisenä eikä itsekeskeisenä vaan elää kiitoksen hengessä, joka on ihmiselle eduksi ja siunaukseksi hänen elämässään.”³

Raamatussa, Matteuksen evankeliumissa, on toinen kertomus kiitollisuudesta, tällä kertaa Vapahtajan ilmaisemana. Kun Hän kulki autiomaassa kolme päivää, Häntä seurasi ja Hänen kanssaan kulki yli 4 000 ihmistä. Hän sääli heitä, sillä he eivät olleet syöneet ehkä kokonaiseen kolmeen päivään. Hänen opetuslapsensa kuitenkin kysyivät: ”Mistä me täällä asumattomalla seudulla saamme niin paljon leipää, että pystymme ruokkimaan tällaisen väkijoukon?” Kuten monet

meistä, opetuslapset näkivät vain sen, mitä puuttui.

”Montako leipää teillä on?” Jeesus kysyi. ’Seitsemän’, [opetuslapset] vastasivat, ’ja jokunen pieni kala.’

Jeesus käski väen asettua istumaan.

Sitten hän otti ne seitsemän leipää ja kalat, *lausui kiitoksen* ja mursi leivät ja antoi palat opetuslapsille, jotka jakoivat ne ihmisille.”

Huomatkaa, että Vapahtaja lausui kiitoksen siitä, mitä heillä oli – ja seurasi ihme. ”Kaikki söivät kyllikseen, ja tähteeksi jääneitä paloja kerättiin seitsemän täyttä korillista.”⁴

Me kaikki olemme kokeneet hetkiä, jolloin olemme keskittyneet siihen, mitä meiltä puuttuu, emmekä siunauksiimme. Kreikkalainen filosofi Epiktetos sanoi: ”Viisas on se, joka ei murehdi sitä, mitä hänellä ei ole, vaan riemuitsee siitä, mitä hänellä on.”⁵

Kiitollisuus on jumalallinen periaate. Herra julisti profeetta Joseph Smithille annetussa ilmoituksessa:

”Kiitä Herraa, Jumalaasi kaikessa. – –

Eikä ihminen loukkaa Jumalaa millään tavalla, eikä hänen vihansa ole syttynyt keitään muita vastaan kuin niitä, jotka eivät tunnusta hänen kättänsä kaikessa.”⁶

Mormonin kirjassa meitä kehoitetaan elämään ”kiittäen päivittäin niistä monista armoteoista ja siunauksista, joita [Jumala meille] lahjoittaa”⁷.

Olosuhteistamme riippumatta jokaisella meistä on paljon sellaista, mistä voimme olla kiitollisia, jos vain pysähdymme tarkastelemaan siunauksiamme.

Tämä on ihanaa aikaa olla maan päällä. Vaikka maailmassa on nykyään paljon vialla, on paljon sellaista, mikä on kunnossa ja hyvää. On onnistuneita avioliittoja, vanhempia, jotka rakastavat lapsiaan ja uhrautuvat heidän puolestaan, ystäviä, jotka välittävät meistä ja auttavat

meitä, opettajia, jotka opettavat. Elämämme on siunattua lukemattomin tavoin.

Me voimme kohottaa itseämme ja myös muita samalla kun kieltäydymme jäämästä kielteisten ajatusten valtaan ja vaalimme sydämessämme kiitollisuuden asennetta. Jos kiittämättömyys lasketaan vakaviin synteihin, niin kiitollisuus saa paikkansa yleimpien hyveiden joukossa. Joku on sanonut, että ”kiitollisuus on paitsi hyveistä suurin myös kaikkien muiden hyveiden äiti”⁸.

Kuinka me voimme vaalia sydämessämme kiitollisuuden asennetta? Presidentti Joseph F. Smith, kirkon kuudes presidentti, on antanut vastauksen. Hän sanoi: ”Kiitollinen ihminen näkee maailmassa hyvin paljon kiitollisuuden aiheita, ja hänen mielestään hyvä painaa vaa’assa enemmän kuin paha. Rakkaus poistaa kateuden, ja valkeus karkottaa pimeyden hänen elämästään.” Hän jatkoi: ”Ylpeys hävittää kiitollisuutemme ja asettaa itsekkyyden sen tilalle. Kuinka paljon onnellisempia olemmekaan kiitollisen ja rakastavan henkilön läheisyydessä,

ja kuinka huolellisesti meidän tuleekaan rukouksen täyttämän elämän avulla vaalia kiitollista asennetta Jumalaa ja ihmistä kohtaan.”⁹

Presidentti Smith sanoo meille, että rukouksen täyttämä elämä on avain kiitollisuuteen.

Tekeekö aineellinen omaisuus meistä onnellisia ja kiitollisia? Kenties hetkellisesti. Ne asiat, jotka tuovat syvää ja kestäväää onnea ja kiitollisuutta, ovat kuitenkin sellaisia, mitä rahalla ei voi ostaa: perheemme, evankeliumi, hyvät ystävät, terveytemme, kykymme, lähimmäisiltämme saamamme rakkaus. Valitettavasti nämä kuuluvat niihin asioihin, joita sallimme itsemme pitää itsestäänselvyytenä.

Englantilainen kirjailija Aldous Huxley kirjoitti: ”Useimmilla ihmisillä on miltei loputon kyky pitää asioita itsestäänselvyytenä.”¹⁰

Pidämme usein itsestäänselvyytenä juuri niitä ihmisiä, jotka ansaitisivat eniten kiitollisuuttamme. Älkäämme odottako niin kauan, että meidän on liian myöhäistä osoittaa tuota kiitollisuutta. Puhuessaan menettämistään rakkaista ihmisistä eräs mies julisti katumustaan tällä tavoin: ”Muistan ne onnelliset päivät ja toivon usein, että voisin ilmaista kuolleiden korvin kuullen sen kiitollisuuden, jonka he olisivat ansainneet elämässä ja jota heille niin vähän osoitettiin.”¹¹

Rakkaiden ihmisten menettäminen tuo miltei väistämättä sydämeemme jossakin määrin katumusta. Minimoi-kaamme sellaisia tunteita niin paljon kuin on inhimillisesti mahdollista ilmaisemalla usein rakkautemme ja kiitollisuutemme rakkaita kohtaan. Emme koskaan tiedä, kuinka pian se on liian myöhäistä.

Ilmaisemalla kiitollisuutta taivaalliselle Isällemme Hänen siunauksistaan ja läheisillemme kaikesta, mitä he tuovat elämäämme, me saamme

siis kiitollisen sydämen. Se edellyttää tietoisista pyrkimystä – ainakin siihen asti, kunnes olemme todella oppineet ja omaksuneet kiitollisuuden asenteen. Tuntemme usein kiitollisuutta ja *aiomme* ilmaista kiitoksemme, mutta unohtamme tehdä niin tai emme vain tule tehneeksi niin. Joku on sanonut: ”Jos tuntee kiitollisuutta mutta ei ilmaise sitä, on kuin paketoisi lahjan mutta ei antaisi sitä.”¹²

Kun me kohtaamme elämässämme haasteita ja ongelmia, meidän on usein vaikeaa keskittyä siunauksiimme. Jos kuitenkin etsimme tarpeeksi ututterasti ja katsomme riittävän tarkasti, me kykenemme tuntemaan ja huomaamaan, kuinka paljon meille todellakin on annettu.

Kerron teille eräästä perheestä, joka pystyi huomaamaan siunauksia vakavien haasteiden keskellä. Luin tämän kertomuksen monia vuosia sitten, ja olen säilyttänyt sen siihen sisältyvän sanoman vuoksi. Sen on kirjoittanut Gordon Green, ja se ilmestyi eräässä amerikkalaisessa aikakauslehdessä yli 50 vuotta sitten.

Gordon kertoo, kuinka hän varttui kanadalaisella maatilalla, missä hänen ja hänen sisarustensa oli mentävä kiereesti koulusta kotiin, kun muut lapset

pelasivat palloa ja menivät uimaan. Heidän isällään oli kuitenkin kyky auttaa heitä ymmärtämään, että heidän työnsä oli tärkeää. Niin oli erityisesti sadonkorjuuajan jälkeen, kun perhe vietti kiitospäivää, sillä sinä päivänä heidän isänsä antoi heille suurenmoisen lahjan. Hän tarkasteli kaikkea, mitä heillä oli.

Kiitospäivän aamuna isällä oli tapana viedä heidät kellariin, jossa oli tynnyreittäin omenia, laareittain juurikkaita, hiekkaan pakattuja porkkanoita ja perunasäkkivuoria sekä hyllyt täynnä herneitä, maissia, tarhapapuja, hyytelöitä, mansikoita ja muita säilykkeitä. Hän pani lapsensa laskemaan tarkoin kaiken. Sitten he lähtivät ulos latoon ja arvioivat, kuinka monta tonnia siellä oli heinää ja kuinka paljon aitassa oli viljaa. He laskivat lehmien, sikojen, kanojen, kalkkunoiden ja hanhien määrän. Heidän isänsä sanoi, että hän halusi nähdä, mikä tilanne oli, mutta he tiesivät, että oikeastaan isä halusi heidän ymmärtävän tuona juhlapäivänä, kuinka paljon Jumala oli siunannut heitä ja kuinka tyytyväinen Hän oli kaikkeen heidän uurastukseensa. Kun he sitten viimein istuutuivat aterialle, jonka äiti oli valmistanut, he tunsivat saamansa siunaukset.

Gordon antoi kuitenkin ymmärtää, että se kiitospäivä, jota hän muisteli kiitollisimmin mielin, oli sinä vuonna, kun näytti siltä, ettei heillä ollut mitään, mistä olla kiitollinen.

Vuosi oli alkanut hyvin: heillä oli ylijäämäheinää, paljon siemeniä, neljä porsaspahnuetta, ja isä oli saanut pantua syrjään vähän rahaa, niin että hänellä olisi jonakin päivänä varaa hankkia heinäkuormaaja – hieno laite, josta useimmat maanviljelijät vain unelmoivat. Se oli myös se vuosi, jolloin heidän kaupunkiinsa tuli sähkö – vaikkakaan ei heille, koska heillä ei ollut siihen varaa.

Eräänä iltana, kun Gordonin äiti oli pesemässä suurpyykinä, isä tuli sisään ja asettui vuorostaan pyykkilaudan ääreen pyytäen vaimoan lepäämään ja neulomaan. Isä sanoi: ”Sinulta kuluu enemmän aikaa pyykinpesuun kuin nukkumiseen. Pitäisikö meidän mielestäsi antaa periksi ja hankkia sähköt?” Vaikka äiti oli innoissaan ajatuksesta, hän vuodatti muutaman kyyneleen ajatellessaan heinäkuormaajaa, jota ei ostettaisi.

Niinpä sinä vuonna heidän kujalleen vedettiin sähkölinja. He hankkivat pesukoneen, joka ei ollut mitenkään hieno, mutta toimi itseksensä koko

päivän, ja jokaisen huoneen kattoon roikkumaan kirkkaan hehkulampun. Enää ei tarvinnut täyttää lamppuja öljyllä, ei leikata sydänlankoja, ei puhdistaa nokisia lampunlaseja. Öljylamput vietiin vähin äänin ullakolle.

Sähkön saaminen heidän maatilalleen oli miltei viimeinen hyvä asia, mitä heille sinä vuonna tapahtui. Juuri kun vilja alkoi nousta oraalle, alkoivat sateet. Kun sateet viimein lakkasivat, yhtään orasta ei ollut jäljellä. He kylvivät uudelleen, mutta uudet sateet piiskasivat viljat maahan. Perunat mätänivät liejussa. He myivät pari lehmää ja kaikki siat ja muun karjan, jonka olivat aikoneet pitää, ja saivat niistä hyvin alhaisen hinnan, koska kaikkien muiden oli tehtävä samoin. He saivat sinä vuonna satoa vain naurismaasta, joka oli jotenkin selviytynyt myrskyistä.

Sitten oli taas kiitospäivä. Äiti sanoi: ”Ehkä meidän kannattaisi unohtaa se tänä vuonna. Meillä ei ole jäljellä edes hanhea.”

Kiitospäivän aamuna Gordonin isä toi kuitenkin taloon jäniksen ja pyysi vaimoaan valmistamaan sen ruoaksi. Äiti aloitti työn vastahakoisesti antaen ymmärtää, että sellaisen sitkeän vanhan otuksen kypsentäminen veisi pitkän aikaa. Kun jänis viimein oli pöydässä muutamien kadosta selvinneiden nauriiden kanssa, lapset kieltäytyivät syömästä. Gordonin äiti itki, ja sitten isä teki jotakin omituista. Hän meni ullakolle, haki sieltä öljylampun, toi sen takaisin pöytään ja sytytti sen.

Hän käski lasten sammuttaa sähkövalot. Kun taas oli vain öljylamppu, he saattoivat tuskin uskoa, että ennen oli ollut niin pimeää. He ihmettelivät, kuinka he olivat ikinä nähneet mitään, kun heillä ei ollut kirkkaita lamppuja, jotka sähkö oli tehnyt mahdolliseksi.

Ruoka siunattiin, ja kaikki söivät. Kun päivällinen oli ohi, he kaikki istuivat hiljaa paikoillaan. Gordon kirjoitti:

”Vanhan lampun himmeässä valossa me aloimme taas nähdä selkeästi. – –

Ateria [oli] hyvä. Jänis oli maistunut kalkkunalta, ja nauriit olivat miedoimpia, mitä muistimme. – –

[Kotimme], – – kaikista puutteistaan huolimatta, oli meille hyvin rikas.”¹³

Veljeni ja sisareni, kiitollisuuden ilmaiseminen on ystävällistä ja kunniallista, kiitollisuuden osoittaminen on anteliasta ja jaloa, mutta kun elämme aina kiitollisuus sydämesämme, me kosketamme taivasta.

Kun päätän puheeni tänä aamuna, rukoilen, että kaiken muun lisäksi, mistä olemme kiitollisia, voisimme aina muistaa kiitollisuutemme Her-raamme ja Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta kohtaan. Hänen loistava evankeliuminsa tarjoaa vastauksen elämän suurimpiin kysymyksiin: Mistä me tulimme? Miksi me olemme täällä? Minne henkemme menee, kun kuolemme? Tämä evankeliumi tuo jumalallisen totuuden valon niille, jotka elävät pimeydessä.

Hän opetti meitä rukoilemaan. Hän opetti meitä elämään. Hän opetti meitä kuolemaan. Hänen elämänsä on rakkauden perintö. Sairaat Hän paransi, sorretut Hän kohotti, syntiset Hän pelasti.

Loppujen lopuksi Hän jäi yksin. Jotkut apostolit epäilivät. Yksi kavalsi Hänet. Roomalaiset sotilaat lävistivät Hänen kylkensä. Vihainen väkijoukko

riisti Hänen henkensä. Silti Golgatan kukkulalta kiirivät Hänen myötätuntoiset sanansa: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.”¹⁴

Kuka oli tämä murheiden mies, surun tuttava?¹⁵ Kuka on tämä kirkkauden Kuningas¹⁶, tämä herrojen Herra? Hän on Mestariimme. Hän on Vapahtajamme. Hän on Jumalan Poika. Hän on pelastuksemme tuoja. Hän kutsuu: ”Seuraa minua.”¹⁷ Hän neuvoo: ”Mene ja tee sinä samoin.”¹⁸ Hän pyytää: ”Pidä minun käskyni.”¹⁹

Seuratkaamme Häntä. Jäljitelläkäämme Hänen esimerkkiään. Noudatakäämme Hänen sanojaan. Niin tekemällä annamme Hänelle kiitollisuuden jumalallisen lahjan.

Vilpitön, harras rukoukseni on, että me osoittaisimme omassa elämässämme kiitollisuuden ihmeellistä hyvettä. Täyttäköön se meidät sielumme sopukoihin asti nyt ja aina. Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme, pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. John Thompson, ”Birthday Party”, *Teaching Little Fingers to Play*, 1936, s. 8.
2. Luuk. 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 250.
4. Ks. Matt. 15:32–38, kursivointi lisätty.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, käänt. George Long, 1888, s. 429.
6. OL 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, julkaisussa *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, toim. H. L. Mencken, 1942, s. 491.
9. *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 251.
10. *Themes and Variations*, 1954, s. 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp*, 1908, s. 4.
12. William Arthur Ward, julkaisussa *Change Your Life!*, toim. Allen Klein, 2010, s. 15.
13. Mukailtu julkaisusta H. Gordon Green, ”The Thanksgiving I Don’t Forget”, *Reader’s Digest*, marraskuu 1956, s. 69–71.
14. Luuk. 23:34.
15. Ks. Jes. 53:3.
16. Ks. Ps. 24:8.
17. Matt. 4:19.
18. Luuk. 10:37.
19. Joh. 14:15.